

Дълго време Ганчо не смѣя да се покаже навънъ съ такъвъ носъ. Срамъ го бѣше. За пръвъ пѣтъ презъ живота си Луданчо се срамуваше. Срамуваше се да погледне въ очи измъчената си майка и остарѣлия заради него, баща.

Срамуваше се да се погледне и въ огледалото. Такъвъ хубавецъ бѣше станалъ Ганчо Луданчо.

Дѣдо Слънчо



ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ



Свирчице ле, медна свирко,
медни пѣсни ми свирѣ,
че въ зори когато тръгнахъ
чухъ капчуга да говори:

„Мой овчарю, не тжи,
пѣй, свирѣ,
днитѣ ледни, непрогледни
забрави!“

Пролѣтень ме лѣхъ полѣхна
и макаръ, че снѣгъ бѣлѣй,
чухъ какъ пролѣтѣта въздѣхна
и разтвори ясни взори:

„Мой овчарю младъ — здравѣй!
Всичко грѣй,

всичко вика, чурулика
всичко пѣй:

здравѣй,
здравѣй“!

Свирчице ле, медна свирко,
медни пѣсни ми свирѣ,
че прегърбената зима
шейни впрѣга да избѣга
презъ гори и планини.

Пролѣтъ иде съ минзухари,
съ агънца и цвѣтни дари,
съ много слънце и пчели,
свирчице ле, медно свирко,
ти за хубавата пролѣтъ

пѣй и ми свирѣ,
пѣй и ми свирѣ!

Овесяanko

Абонамента изпращайте по чекова пощенски смѣтка № 770.